

F. t. l. vedr. konkurslov.

lers skulle tilfalde sådanne fordringer vil da komme de øvrige fordringshavere til gode. En regel herom er indsat i bestemmelsens 1. stykke.

Det kan imidlertid også forekomme, at omkostningerne ved udbetaling af et bestemt dividendebeløb til en kreditor, som måske befinder sig i udlandet, vil være så store, at de vil overstige beløbet. Også i sådanne tilfælde skal skifteretten efter *stk. 2* kunne bestemme, at beløbet ikke skal udbetales. Det må da tilfalde statskassen, idet en fordeling på de andre kreditorer, efter at dividenden på deres fordringer er opgjort, selsvagt vil være meningsløs.

Bestemmelsen kan ikke anvendes, for så vidt angår de beløb, der i henhold til ferielovens §§ 21 og 22 om forældet og ikke hævet feriegodtgørelse skal indbetales til Arbejdsmarkedets Feriefond.

Reglen i *stk. 3* svarer til betækningsudkastets § 148, *stk. 2, 1. pkt.*

Lignende regler som de her foreslåede findes for dødsboers vedkommende i den norske skiftelovs §§ 37, *stk. 2*, og 39, *stk. 3*, som omtales i betænkning nr. 684 i 1973 om ændring af skiftelovgivningen s. 50.

Til § 154.

I *stk. 3* gives der justitsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de i *stk. 2* og i § 153 nævnte forhold. Justitsministeren kan således f. eks. fastsætte en bestemt beløbsgrænse for anvendelse af reglen i § 153, *stk. 1*. Endvidere kan der gives bestemmelser om kontering af de beløb, som tilfalder statskassen.

Til § 155.

Om bestemmelsen i *stk. 2* henvises til bemærkningerne til § 108.

Til § 156.

Bestemmelsen svarer til betækningsudkastets § 151 og er i overensstemmelse med gældende ret.

Justitsministeriet har overvejet at stille forslag om en bestemmelse, som i lighed med engelsk og amerikansk ret gav skifteretten mulighed for på grundlag af en vurdering af skyldnerens forhold før og efter konkursen at fritage ham for den del af gælden, som ikke er blevet dækket gennem konkursbehandlingen. Skyldnerens hæftelse efter afslutningen af en eventuel konkurs vil i almindelighed kun have ringe betydning for pengeinstitutters og leverandørers villighed til at yde ham forretningsmæssig kredit og vil kun i meget begrænset udstrækning øge kreditorernes udsigt til dækning. På den anden side kan hæftelsen gøre det vanskeligt for en skyldner at komme økonomisk på fode igen efter en kon-

kurs, som måske skyldes konjunkturer eller uforudsete uheld, og skyldneren kan fristes til omgåelsesforsøg, f. eks. ved at begynde en ny virksomhed i sin ægtefælles navn eller i form af et aktieselskab, hvis kapital ikke formelt tilhører ham, men som dog beherskes af ham. Imidlertid vil en sådan regel, der ikke har været overvejet i konkurslovsudvalget, efter justitsministeriets opfattelse kunne stille skifteretten over for et vanskeligt skøn, idet reglen selsvagt ikke måtte kunne misbruges til unddragelse af ansvar for uredeligt eller letsindigt stiftet gæld. Problemet står i nær sammenhæng med spørgsmålet om indførelse af en almindelig gælds-saneringsordning omfattende også lønmodtagere. Denne persongruppe kommer kun sjældent under konkurs og omfatter ofte personer, der skylder underholdsbidrag, skat og lignende til det offentlige. Inden et forslag om skyldnerens fritagelse for udækket gæld eventuelt fremsættes, bør det derfor nærmere undersøges, hvilke persongrupper, der bør omfattes heraf, og hvilke merudgifter og besparelser det vil føre til for det offentlige. Lovforslaget indeholder derfor ikke nogen bestemmelse herom.

Til kapitel 19.

§§ 157-163 svarer til betækningsudkastets §§ 152-158.

Til § 157.

Bestemmelsen svarer til § 152 i betækningsudkastet.

Det er anset for mest hensigtsmæssigt ligesom i det foreliggende norske udkast at tilføje den sædvanligt anvendte betegnelse for de tre former for tvangsakkord i lovtæksten. Endvidere er den hyppigst forekommende form („almindelig tvangsakkord“) stillet først i opregningen.

Til § 158.

Bestemmelsen svarer til betækningsudkastets § 153.

I nr. 2 er foretaget en redaktionel ændring.

Medens bestemmelsen i nr. 4 i betækningsudkastet om fuld fyldestgørelse af småfordringer fører til, at der på alle fordringer, som overstiger det fastsatte beløb, først skal udlægges dette beløb og derefter en dividende af det overskydende, har justitsministeriet fundet det rigtigst, at dividenden beregnes af hele fordringen, og at der kun sker forhøjelse, hvis den beregnede dividende bliver mindre end det fastsatte mindstebeløb. Er dividenden i et akkordbo f. eks. 50 pct., og er det i akkorden fastsat, at alle fordringer op til 200 kr. skal fyldestgøres fuldt ud,